

Spoiler-fri anmeldelse
av
Knife of Dreams
Bok 11 i Wheel of Time

Tor Nordam

November 7, 2005

Den foreløpig siste boken i serien om tidshjulet levner liten tvil om at tarmon gai'don er på trappene, og at serien går mot slutten. Etter et par bøker med tidvis slapp progresjon er det tydelig helt fra prologen at tempoet er økt et par hakk i denne boken. Etter de første hundre sidene har the Whitecloaks fått ny Lord Captain Commander, Suroth har fått sjokkerende nyheter fra Seandar, levert av Semirhage selv, Rodel Ituralde har satt i gang sin private krig mot innflytterne fra Seanchan og Egwene har blitt ført til Tårnet, og fått vite at hun skal bli en novice igjen.

Dramatisk? You bet. Men det stopper slett ikke der. Tidlig i boken får vi overvære enda et kaffeslaberas med the forsaken, der de chatter om løst og fast, og Moridin says at Rand ikke må drepes. Han sier også at noen har utgitt seg for å være Sammael, som Jordan har bekreftet er død, og sendt tusenvis av trollocs inn i the ways. Spennende, spennende.

Dette gir kanskje inntrykk av at Jordan er travelt opptatt med å sette opp nye subplot, men så er ikke tilfelle. Flere slike, både store og små, avsluttes i denne boken. Mat og Perrin er med i liberale kvanta, med fin driv og god fremgang, så mye tyder på at de er klare for å møte Rand igjen i neste bok. Det er naturligvis ubrukelig informasjon, siden de uansett må møte Rand i den siste boken, men det legges i allefall opp til det, så man ikke trenger å gå altfor raskt frem i neste bok. Jordan har altså bekreftet at dette blir den siste boken, om man så må finne opp en ny måte å binde inn bøker på for å få plass til alle sidene.

Rand glimret stort sett bare med sitt fravær i forrige bok, men i denne boken er han definitivt med. Han starter dagen friskt med å drepe en liten gjeng trollocs som kommer for å besøke ham, og er deretter en opptatt mann. Han er innom Tear, og han møter "The Daughter of the Nine Moons", som avtalt i forrige bok. Et møte de fleste sikkert har sett frem til, ettersom vi vet at den ekte Daughter of the Nine Moons har blitt kidnappet av

Mat Bloody Cauthon, og slett ikke har avtalt å møte noen høy, kjekk aielmann.

Når det gjelder den generelle tonen i boken vil jeg si den er mørkere enn tidligere. Slagene er mer brutalt beskrevet, med avkappede lemmer som flyr i alle retninger, og jommen får ikke både Rand og Mat på forskjellig vis tak i nye, brutale våpen. Aludra har funnet opp splintgranaten, og en kis i Andor har funnet opp en ny dings som gjør at man kan spenne opp en armbrøst på 1/7 av tiden. Og Rands nye leketøy har for å si det mildt en smule mer panasj.

En annen rød tråd i boken er skosmurning. Det later til at Jordan lærte et nytt ord, bootblack, like før han satt seg ned for å skrive, og dermed er det ganske mange som har recently blacked his black boots to blackness with bootblack. Ganske morsomt.

For å hoppe direkte over på mine personlige meninger vil jeg si at dette er den beste boken siden Lord of Chaos, og at den var en fryd å høre. Tidvis meget spennende, og den hadde hele tiden en fin følelse av fremdrift. Den er naturligvis full av beskrivelser av klær og retting på skjørt, men det må til for å få den gode følelsen av en komplett beskrivelse av det som skjer. Mine favoritt-deler var antagelig de som handlet om Rand, tett fulgt av de om Mat, og deretter de om Egwene. Jeg har jo tidligere vært en ganske ivrig Egwene-hater, men det later til at hun endelig har blitt voksen. Ikke helt naturligvis, hun er fortsatt irritert når hun hører om Aes Sedaiene som har sverget å følge Rand, som om de ikke burde vært hengt hele gjengen etter at de puttet ham i en kasse og tok han ut for juling og vann to ganger om dagen.

Elayne er fortsatt ikke helt i vater, og ble ikke akkurat bedre etter at hun ble med barn da hun hoppet i høyet med Rand i forrige bok. Det spiller imidlertid liten rolle. Det som er viktig er at vi har en meget god progresjon her også, slik at Andor blir ferdig med tøysete småkrangler om hvem som skal sitte på løvetronen i god tid før tarmon gai'don. Alt i alt sier jeg meg fornøyd med boken, men jeg synes det virker som en forhastet avgjørelse å love å bare lage en bok til. Den bør i såfall være på 1500 sider for å yte alle karakterene rettferdighet.